

СЕРХИО ГАУТ ВЕЛ ХАРТМАН СХВАТКА КРАЙ КАМЕННИЯ ПОТОК

Превод от испански: [Неизвестен], —

chitanka.info

Естари се наведе в мига, когато каскадата от светкавици, изстреляна от зверилника, мина на метър и половина над земята — точно там, където дотогава се намираше главата му. Чиста случайност. В тази война нямаше голяма разлика между това да бъдеш жив или мъртъв, но Естари предпочиташе да остане жив, макар че цената за това беше да шляпа ден и нощ в това смрадливо и неприятно желе, формирано от разливите на потока. Замисли се за тая цена. Припомни си какъв бе животът, преди да пристигнат елфите. Сети се и за Нора, но незабавно изтри мисълта за нея. Беше безполезна и пагубна.

Изглежда елфите от зверилника се бяха успокоили. Естари изпрати сигнал на Казака да уточни позицията си и да узнае неговата. Разбра, че той се намира на около пет метра вляво, прикрит от скелета от ръждясали железа. Система беше определила, че този зверилник бе единственият в сектора, който можеше да бъде завзет на разумна цена. Също така беше пресметнала, че е в състояние да възстанови две трети от собствените си мъртви, а половината от останалите могат да се рециклират. Модерни войни.

Новата каскада от светкавици го информира, че елфите са снабдени с термични локализатори за движение, по-прецизни от предишните. Но нашествениците нямаше как да знаят колко от рециклираните са в състава на частта, дори не би трябвало да го разбират, защото атакуващите винаги бяха повече, отколкото апаратите им можеха да открият. Естари се придвижи до следата, оставена от един рециклиран, получил заповед да изстреля срещу зверилника снап „бобови зърна“. Без да се колебаят, елфите отвърнаха инстинктивно и атмосферата се запали от сложна синкава огнена плетеница. Рециклираният издържа точно две секунди и след това остана разкъсан на парчета от светкавиците, а Естари доби пълната увереност, че не може да бъде рециклиран отново. Но малко преди масата от изгорени тъкани да докосне земята, други двама рециклирани се надигнаха от противоположните краища на въображаемата линия, минаваща през зверилника, и хвърлиха дълбоко в него две бройки „адски огньовете“. Изненадани от двата кръстосани заряда, елфите дори не можаха да изстрелят светкавиците си. Нападателяте бяха имали повече късмет от друг път и натрупаният им опит остави доста от противниците извън битката. Естари се приповдигна и приведен до кръста напредна няколко метра по права линия, отбелязвайки, че тактическото

придвижване, замислено от Система е ефикасно. Въпреки че след като стреляха, рециклираните останаха извън сражението, защото пътят им бе препречен от зверилника и светкавиците, би могло да се каже, че „бобовите зърна“ не причиняваха щети на хората, а на елфите и Бионистите на Система биха могли да ги върнат в употреба.

Естари видя, че детекторът му свети червено и почти веднага откри Казака, който, без да се прикрива стреляше по зверилника с трилъчево оръжие и впивайки се в него, светлините избухваха като бенгалски огньовете. Но преди да му извика, за да го спре, тези от Система се задействаха и по собствения му канал му изпратиха свръхзвук сигнал, вследствие на което Казака се строполи като парцалена кукла. Човекът наистина беше луд. Бе забравил, че получените заповеди са много изчерпателни и че трябваше само да отслаби оцелелите елфи, като ги остави непокътнати.

Халил първи се хвърли в зверилника с един скок, движейки ветрилообразно оръжието си. Но очевидно във вътрешността му не беше останало нищо живо. Той направи съответния условен знак означаващ, че съпротивата е свършила, после бойците и рециклираните се надигнаха и се доближиха до гнездото на елфите.

В зверилника се намираха девет мъртви от тях, но само двама бяха останали цели, с „бобови зърна“ заседнали в жизнените им органи. Останалите бяха разкъсани на парчета, ала заповедта на Био, с която бе поискана операцията, бе да съберат всички останки и да ги пъкнат в анекрови торби, които щяха да ги запазят, докато Система и Био приложат ръце и инструменти върху тях.

Те се захванаха с тази неприятна работа. Беше ясно, че Био бе поискал тази операция, за да се сдобие с мъртви елфи и да проучи нашествениците, което би дало резултат за хората. Не бе обаче ясно дали това намерение ще се реализира по отношение на извънземните. Естари се бе навел над сбръчканата муцуна на един елф, вгълбен в задачата да се опита да хвърли части от същата твар във връчената му анекрова торба, когато се стресна от докосване по ръката си. Изпусна главата на елфа и с едно движение повдигна оръжието, освободи предпазителя и сложи пръст на спусъка. Като по чудо не го натисна и се спря, преди да отнесе главата на Казака.

— Идиот! — изрева Естари. — Не ти е било съдено.

— Тези от Био са луди — отвърна Казака, за да се защити.

— Не е наша работа. Искат ги цели, за да експериментират с тях.

— Тук има само парчета от елфи — отбеляза Казака, сочейки с дулото на АК-97 остатъците им.

Халил, който не бе спрял да хвърля космати крайници в торбите, го погледна накриво.

— Това е твое произведение, животно — рече.

— Имал си проблеми, Казак — изрече Естари, — но от тоя няма кой да те спаси.

— Имаш ли някой роднина в трибунала? — попита Халил иронично.

— Баща ми... — започна Казака, но си затвори устата, когато Пратс влезе в зверилника.

— Тези от Био ги искаха да са цели — каза Салва, който досега не беше проговорил и бе неуместен като муха в супа. Пратс изгледа Казака от височината на своя ранг.

— Тези от Био ги искаха да са цели — повтори той думите на Салва. — Защо стреля с трилъчевото оръжие? Вече се знаеше, че с тези гадове е свършено. Разкъса ги на парчета, които са прекалено малки, за да послужат на тези от Био. По твоя вина мисията отиде на майната си и ще си платиш за това.

— Яко ни го натякват — каза Казака, чувствайки се пропаднал.

— Ти луд ли си? — рече Пратс. — Изгубихме предвидения персонал... Не зная защо ти давам обяснения... Хайде, размърдайте се! Какво ме гледате? Свършвайте с хвърлянето на гадините в торбите и да си тръгваме отгук. Тук вече не може да се диша.

Елфите се разлагаха бързо, макар миризмата, която се разнасяше от тях, да бе сладникава и не особено противна. Все още имаха около два часа, за да стигнат до базата. И не повече от десет минути, преди извънземните да осъществят контраатака. Бяха прекалено предвидими, приличаха на хората, които ужасяваха.

Естари, Халил и Салва привършиха със затварянето на торбите. С тях имаше несъответствие, тъй като бяха преброили девет умрели елфи, а те бяха осем, но никой не започна да го обсъжда. Натовариха с две от тях гърба на Казака, отчасти за да започнат да го наказват и защото гърбината му бе широка като малък площад. Останалите се натовариха с по една, включително и Пратс, който се преви от тежестта, но не задаваше въпроси. Забелязаха, че Ескаргон и Курт са

ранени, но не тежко, което от друга гледна точка бе по-лошо, отколкото ако бяха умрели. Ако елфите пристигнеха по-бързо от предвиденото, трябваше да ги привързват като сополи към куките на транспорта им, също като Куис, който бе мъртъв. След като се доберяха до базата, Био щеше да се погрижи за тях. И нямаше да има значение в какво състояние щяха да пристигнат.

Те се придвижваха в три редици. Естари изгледа със завист рециклираните, които не ставаха за нищо друго, освен да стрелят и благодарение на това не трябваше да се товарят с торбите на умрелите елфи. Тази, която му се бе паднала, сякаш тежеше цял тон и му мина мисълта, че Халил е поставил в нея не един, а два трупа на елфи, за да си направи лош майтап с него.

Вървяха срещу течението на потока и стигнаха до мястото на срещата, в момента, в който се чу приглушеното мъркане на моторите на „апачите“. Пелената на ситния и прилепчив дъждец намаляваше видимостта. Система въведе рециклираните в състояние на максимална бдителност и ги накара да насочат дулата на АК-97 по посока на евентуалната поява на превозни средства на елфите, които по форма приличаха на топки за ръгби с триметрови размери. Все още не бе открит принципът на тяхното задвижване, при все че в Техно имаше събрани половин дузина от тях.

Бойците стовариха торбите върху глинестата почва и започнаха да изчакват. Тиен, срамежливият китаец, който дразнеше Пратс, започна да трепери. Естари беше сигурен, че този тип има специално обоняние и може да открива въздушните кораби на елфите. Защото каза, че вероятно те се намират близо до „апачите“. Това изглеждаше невъзможно, не бяха минали и пет минути откакто бяха напуснали зверилника. А ако извънземните бяха позволили операцията, за да им устроят засада? Естари усети внезапен хлад, който премина като електрически ток по тялото му. Ако елфите пристигнеха преди „апачите“, мястото, на което се намираха, щеше да се превърне в кланица и Био по никакъв начин нямаше да си върне телата им, за да ги рециклира. Той погледна към компактната група, формирана от петима рециклирани. Бе познавал тези хора като живи. Сега те бяха натъпкани с микроскопични „машинки“, които осъществяваха двигателните им функции и им позволяваха да стрелят, да се навеждат, да употребяват трилъчево оръжие и да се изправят срещу елфите без

признаци на страх, а всичко това ги превръщаше в бойни другари. Това се потвърди след първата изстрелена срещу тях светкавица, бе се случило, преди да превземат зверилника, и можеше да се потрети след няколко минути.

Естари не бе в състояние да избегне новата вредна мисъл. В съзнанието му всеки път се появяваше Нора, която трябваше да остава скрита, за да не усложнява нещата и да не го кара да губи своята концентрация. Но този път не направи нищо, за да го предотврати. Заповедите на Пратс му се струваха неясни, той спореше със Система за контрола на рециклираните, а и връзката беше така лоша, че не разбираха накъде да насочат оръжията си и да стрелят. Но Система се аргументираше с факта, че „апачите“ са застанали почти над главите им и в околната близост не се намират летателни апарати на елфите.

— Копелета! — изрева Пратс. — Лъжат ни през цялото време. Единственото, което има значение за тях, е да се снабдяват с нови тела за рециклиране — промърмори почти на себе си, изгубил цялата си съдържаност. — Как е, господин Сантамарина? Какъв вкус има смъртта?

Въпросният човек извърна глава, може би по случайност, но това смути Пратс.

— Разбирате ли какво казвам? — попита той.

Нямаше време да узнае отговора. Каскадата от светкавици бе последвана от грозд от пъпешовидни бомби, които експлодираха и оставиха живи и мъртви без крайници. Китаецът Тиен полетя в неизвестна посока. Докато Пратс се опитваше да се свлече по склона до потока, главата му увисна смешно на ниския клон на едно дърво. Видяната сцена прогори мозъка на Естари, тя беше груба и пагубна почти като трескав сън.

В новата сцена в съзнанието му той бе умрял и беше рециклиран от Био, а Пратс — вече с нова глава — му бе дал отпуск. И в декорираната с тапети зала в индианския стил уака и аймара, които Нора бе донесла след пътуването си в Перу и Боливия, те тримата седяха заедно. Нора с ръце върху коленете си, притеснена от присъствието на двамата рециклирани, и нервна, понеже не знаеше как да ги заговори и какво да им каже. В смешната си роля на пазач Пратс си чешеше ушите, тъй като все още не бе свикнал с новата си глава. Естари, без да може да узнае дали става дума за сън и дали е бил

поразен от светкавица на елфите, или от тяхна пъпешовидна бомба, помисли, че Пратс му идва в повече. Сигурно се дължеше на свинщините, които бяха правили заедно. Двамата с него бяха достатъчно големи, за да знаят какво да правят и какво не.

Естари примигна. Въпреки всичко беше изтекла само една секунда. Той продължаваше да върви по руслото на потока, който приличаше по-скоро на канавка, затънал до шията в рядка и смрадлива кал. Над главата му маневрираха транспортните средства на елфите, които не преставаха да изстрелват светкавици и да ръсят полето с гроздове от бомби. От „апачите“ нямаше и следа. Изглежда тази схватка беше нещо периферно от някаква огромна битка. Естари отново започна да премигва.

Нора му бе обърнала гръб.

— Сега вече си мъртъв. Няма значение какво говориш и накъде отиваш, но можеш да ме прегърнеш. Този те движи, сякаш си негова марионетка.

— Не съм от тия от Био — каза Пратс в своя защита.

— Вие не знаете какви неща правят хората — настоя Нора. — Като всяко момиче, аз искам да се омъжа и да имам деца. И още нещо: тъй като вярвах, че си мъртъв, завързах връзка с един от *тях*. Вярвам, че такива съюзи могат да бъдат плодотворни. Преди няколко дни го узнах от една телевизионна програма.

В този момент влезе един елф, който се клатеше върху дъгообразните си членове като кривокрако и гърбаво джудже. Естари нямаше понятие защо бяха нарекли тези същества елфи, а не пекинези. Имаха ядосани муцуни — също като тези отвратителни любимци — и бяха зловни и агресивни като тях.

— Идвам, за да поискам ръката на Нора — каза елфът с гъгнив глас, деформиран от универсалния електронен преводач. — Искам да се ожения за нея.

Каскада от светкавици взриви по-голямата част от канавката и предизвика кален и лепкав дъжд, който заслепи очите на Естари. Вече нямаше място за въображаеми сцени, предизвикани от наличие или липса на наркотици. Той предпочиташе да излезе от укритието си и да стане на решето, отколкото да умре като плъх, затворен в помията на канавката и подложен на тези гротескни видения. Като се подхлъзваше мъчително и използваше приклада на оръжието си като опорна точка,

успя, приведен доземи, да се изкатери до ръба на канавката. Прехвърли го и видя как шепа рециклирани стреляха безспирно, застанали гръб към гръб. Казака, по чудо останал жив, боравеше с трилъчевото си оръжие и беше свалил поне едно от транспортните средства. Скоро обаче той бе размазан като черупка на яйце в дънера на едно дърво. По някаква причина елфите не бяха напреднали много. Естари видя как Салва приготвя нещо като голяма реактивна граната с парализиращ газ, чиито допълнителни ефекти бе трудно да се предвидят, но не успя да я пусне в действие. Отнейде се появиха две ракети от типа „ловци на кучета“, които удариха останалите две транспортни средства на елфите. Изглежда Система бе успяла отлично да локализира врага въз основа на ъгъла, под който стреляха оцелелите рециклирани.

— Естари! — извика Халил от дупка в купчина боклук. — Къде се беше сврял, кокошка такава?

— Подхлъзнах се по склона на потока — отвърна Естари, не много убеден в собствените си думи. Но Халил не му възрази.

— Мисията продължава както беше планирана. Само дете сега имаме два пъти повече мъртви.

— Какво стана с „апачите“? — попита Салва.

— Не чуваш ли моторите им? Точно над главите ни са.

Естари се огледа и видя доста убити елфи. Бяха спечелили своята част от битката.

— Нито тези от Система, нито от Био знаят с колко елфи разполагаме — рече Естари.

— Проблемът не е твой — каза Халил. — Ще закачим на „апачите“ колкото може повече анекрови торби. Те ще решат какво да рециклират.

— А ние? — запита Казака.

— Ще продължим да стоим тук. Целта се счита за изпълнена, но трябва да я защитим, ако тези копелета се върнат. Когато „апачите“ се вдигнат, искам ти да се върнеш в зверилника, заедно с двама рециклирани. Тези от Система се инатят да запазят тази позиция. Така че тия, дете сме останали, ще си изкопаем едни красиви двуметрови кладенци. Един от „апачите“ е докарал пневматични перфоратори и десет рециклирани за освежаване на компанията. Сега ви давам минута и половина почивка.

Халил бе поел командването.

Естари седна до Салва и извади от вътрешния джоб на бронираната си жилетка смачкан пакет цигари. Запали две и подаде едната на другаря си. След минута и половина рече:

— Вечността настъпи.

Салва не му отговори. Беше вторачил очи в един рециклиран, който хвърляше останки от хора и елфи в анекрова торба. Дръпна дълбоко от цигарата и подаде фасата на Естари. След това, без да се прицелва, изстреля заряд от „бобови зърна“ в главата на рециклирания и тя падна в калта като торба с пясък.

— Курвенски сине, какво направи?! — възкликна Халил, който скочи като на пружинка. — Сякаш имаме...

Салва вдигна ръка, за да прекъсви върволицата от обиди, и преодоля двадесетината стъпки, които го деляха от рециклирания. Когато стигна до него, вече държеше в ръцете си нож тип „Рамбо“. Заби го в остатъка от шията му и завъртя острието му като тирбушон, сякаш искаше да извади някое заседнало „бобово зърно“. После пъкна ръка в направения отвор. Когато я извади, държеше между палеца и показалеца си овална плака. Покриваше я плетеница от тънки посребрени жички, които излизаха от нещо като фистула, закачена в края на овала.

— Бинго! — възкликна Салва. След това повтори същата операция с мишниците и капачките на колената на рециклирания, откъдето извади подобни устройства. — Момчета, ето защо елфите ни превземат лесно. Някога виждали ли сте такива чаркове в телата на нашите рециклирани?

Халил се доближи и грабна една от плаките от ръката на Салва, който ги показваше сякаш бяха карти от някакво абсурдно тесте.

— Това означава ли, което изглежда, че означава?

Той обходи с поглед поляната. Всички рециклирани извършваха прости задачи. Преместваха съоръжения или струпваха хранителни запаси и муниции. Но един от тях се различаваше от останалите: работеше над трупа на Пратс, като вмъкваше в него части за контрол, без да се притеснява от липсата на глава.

— Нали ви казах? — повтори Салва. — Тези копелета ни превзеха лесно. Те не се нуждаят от стерилни павилиони и специално оборудване като тези от Био. Могат да го направят на бойното поле и да обърнат рециклираните срещу нас, когато го сметнат за нужно.

Той повдигна оръжието си и се прицели с особено старание. Рециклираният не забеляза това действие, а може би такава реакция не беше заложена в програмата му. Естари видя силуета на един „апачи“, който се очертаваше през мъглата, търсейки място за приземяване.

Останалото се случи за по-малко от секунда. Светкавицата пресече пространството и удари хеликоптера, който се стовари върху изгорената трева до потока. В същия момент експлодираха и двама от рециклираните, които се оказаха натоварени като магарета с експлозиви. Естари се опита да избърше очите си от изригналата кал, примесена с кръв и остатъци от черва, които се бяха разхвърчали във всички посоки, но нямаше голям успех. Преди всичко да придобие черен цвят, той си помисли за Нора, макар да знаеше, че мисълта му е нахална и тъжна, което всъщност вече нямаше значение, защото тази мисъл бе последната в живота му и една от последните на което и да било човешко същество, населяващо тази планета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.